EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 28 | Actualitzat el 26/10/2012 a les 00:00

Dogmes de fre

Un dogma és una veritat que s'imposa, o que es pretén imposar, als altres. Es distingeix en això de l'evidència, que s'imposa per ella mateixa i de l'esperit crític, que implica el dubte, la reflexió i el debat. Dogmatisme és la inclinació a creure en els dogmes, una espècie d'incapacitat de dubtar d'allò que es creu. És propi de les persones que s'estimen més posseir certeses que buscar veritats.

El dogmatisme, que és cosí germà del totalitarisme, ha actuat al llarg de la història com un dels més potents frens a disposició dels poderosos per intentar parar l'avenç de les idees polítiques, filosòfiques, religioses, econòmiques o de qualsevol tipus que podien posar en qüestió les bases sobre les quals s'assentava el predomini dels que tenien la paella pel mànec.

Durant molts segles, i encara ara en determinats països, els dogmes alimentats per la religió han estat una de les eines més utilitzades per mantenir els esquemes de dominació política, explotació econòmica i alienació ideològica que permetien que alguns pocs afortunats poguessin viure a costa de la majoria de la gent. A la catòlica Europa, no va ser fins al segle XVI, amb l 'inici del Renaixement que, a cavall de noves forces econòmiques que van desfer els lligams de la societat feudal, les masses que no participaven del poder ni de la riquesa van començar a sentir amb més intensitat la profunda soledat i desemparament en què es trobaven, i la religió va començar a tenir problemes per actuar com a consol dels desvalguts i ciment ideològic de la societat.

La funció de fre que històricament ha jugat l'ús polític de la religió per part dels poderosos, ara ho realitza l'economia de forma cada vegada més evident. Al voltant de l'anomenada "ciència" econòmica convencional, s'han creat un conjunt de dogmes intocables que alimenten la percepció social majoritària que no hi ha cap altre model econòmic possible que aquell que existeix realment, encara que això perjudiqui la majoria de la població. De l'aplicació d'aquesta "ciència" econòmica convencional a l'actual crisi, neix un diagnòstic que ens vol fer creure que els avenços socials són insostenibles i que la culpa de la crisi la tenim nosaltres per haver viscut per sobre de les nostres possibilitats. Aquest és el dogma que molts mitjans de comunicació ens repeteixen cada dia convençuts que les mentides, repetides moltes vegades, acaben sent veritat.

Van caldre tres segles per aconseguir que les forces desfermades al llarg del segle XVI acabessin donant lloc a allò que ara coneixem com a modernitat i llencessin a l'abocador de la història els dogmes de l'època feudal. Confio que ara no calgui esperar tres segles per veure com els dogmes de l'economia especulativa i de casino, que és la causant de la crisi, acabin també a la galleda de les escombraries . Hi ha una Catalunya que no és la dels bancs i caixes, ni la de Millet ni la de Sheldon Adelson; que no és la de l'especulació, ni la de la corrupció, ni la d'Eurovegas, ni la de les participacions preferents. Hi ha una altra Catalunya i una altra manera d'entendre l'economia i el progrés que no és la que ens volen fer creure CiU i PP i els mitjans de comunicació al seu servei. És hora que aquesta Catalunya aparegui clarament dibuixada, amb tot el seu potencial de futur. El proper dia 25 de novembre, es una oportunitat.